

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **J.K.**, proti žalovanému **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Hradec Králové, se sídlem v Hradci Králové, Slezská 839, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. června 2014, č.j. 46000/002720/14/010/KH, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín (dále jen „prvoinstanční správní orgán“), dle kterého vznikl žalobci přeplatek na pojistném na důchodovém pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013 ve výši 2 Kč.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce vykonává samostatnou výdělečnou činnost od 1. 2. 2010 dosud. V roce 2013 byla jeho samostatná výdělečná činnost podle ust. § 9 odst. 9 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2013, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) považována za hlavní. Nemocenského pojištění byl účasten od 1. 2. 2010 do 28. 2. 2013 a od 1. 7. 2013 do 31. 10. 2013. Dále žalovaný uvedl, že v souladu s ust. § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení ve znění do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“) měl

žalobce až do měsíce předcházejícího měsíci podání přehledu za rok 2012, tedy včetně února 2013, platit zálohy na pojistné z měsíčního vyměřovacího základu 20 332 Kč stanoveného z údajů vykázaných přehledů o příjmech a výdajích za rok 2011. Maximální měsíční vyměřovací základ stornované platby zaokrouhlené na celé stokoruny směrem nahoru, tedy 6 000 Kč pro tento měsíc, činil 20 548 Kč. Maximální měsíční základ byl stejně stanoven i pro placení pojistného na nemocenské pojištění. Platbou ze dne 13. 3. 2013 ve výši 564 Kč žalobce určil a navýšil měsíční základ pro pojistné na nemocenské pojištění za únor 2013 na částku 24 522 Kč.

Žalovaný dále odcitoval ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. a připomenul, že podle přechodného ustanovení čl. XXXVII odst. 2 zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb., se toto ustanovení použije ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

Žalovaný konstatoval, že prvoinstanční správní orgán provedl vyúčtování záloh na pojistné na základě přehledu o příjmech a výdajích za rok 2013 podaném dne 28. 2. 2014 dle ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. Stanovil vyměřovací základ pro odvod pojistného za dobu výkonu hlavní samostatné výdělečné činnosti jako úhrn měsíčních vyměřovacích základů, které si žalobce určil měsíčními platbami (§ 14 odst. 2 věty první zákona č. 589/1992 Sb.). Za měsíc leden vyměřovací základ ve výši 20 547 Kč určil platbou ve výši 6 000 Kč ze dne 18. 2. 2013. Za měsíc únor až květen, srpen a září, měsíční vyměřovací základ ve výši 24 657 Kč určil platbami ve výši 7 200 Kč ze dne 13. 3., 17. 4., 9. 5., 13. 6., 12. 9., 9. 10. Za měsíc červen, červenec říjen až prosinec měsíční vyměřovací základ ve výši 24 496 Kč určil platbami ve výši 7 153 Kč. Roční vyměřovací základ za období výkonu hlavní samostatné výdělečné činnosti činil celkem 290 969 Kč (20 547 + 147 942 + 122 480). Vyměřovací základ podle ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., pro odvod pojistného za rok 2013 byl za dobu výkonu hlavní samostatné výdělečné činnosti stanoven celkem ve výši 290 969 Kč, pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti z uvedeného vyměřovacího základu ve výši 84 963 Kč. S ohledem na uhrazené zálohy ve výši 84 965 Kč, vznikl žalobci přeplatek pojistného ve výši 2 Kč. Za žádost o vrácení přeplatku na pojistném se podle § 17 zákona 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, považuje vždy podání přehledu o příjmech a výdajích dle ust. § 15 odst. 1, vyplývá-li z něho přeplatek na pojistném. Žalobce neměl v plné výši uhrazenou zálohu na leden 2014, proto byl přeplatek na pojistném za rok 2013 ve výši 2 Kč použit v souladu s ust. § 17 dané právní úpravy na tuto splatnou zálohu.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že při stanovení vyměřovacího základu musel prvoinstanční správní orgán postupovat podle ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. Tolerovaný měsíční vyměřovací základ, k jehož zvýšení na minimum by se nepřihlíželo, vycházel z platby zálohy na pojistné zaokrouhlené na celé stokoruny směrem nahoru, tedy z 6 000 Kč a činil 20 548 Kč. Pojistné na nemocenské pojištění z navýšeného měsíčního základu činilo nejvýše 473 Kč. Z uvedeného důvodu nelze při stanovení vyměřovacího základu pro placení pojistného na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti vycházet z dosaženého daňového základu uvedeného v podaném přehledu o příjmech a výdajích za rok 2013, ale nejméně z úhrnu měsíčních vyměřovacích základů uhrazených záloh na pojistné, které byly určeny platbami.

Skutečný vyměřovací základ pro odvod pojistného za rok 2013 činil celkem 290 969 Kč, nikoliv 172 291 Kč, jak žalobce uvedl v podaném přehledu o příjmech a výdajích za rok 2013 ze dne 28. 2. 2014 a 10. 3. 2014. Pojistné tedy činilo 84 063 Kč, nikoliv 50 309 Kč. S ohledem na uhrazené zálohy ve výši 84 965 Kč nemohl vzniknout ani přeplatek pojistného na důchodové pojištění ve výši 32 597 Kč, ale pouze ve výši 2 Kč.

K rozdílu plateb záloh na důchodové pojištění mezi inventurou pohledávek k 24. 1. 2014 ve výši 82 906 Kč a částkou zúčtovanou prvoinstančním orgánem s pojistným za rok 2013 ve výši 84 965 Kč, žalovaný uvedl, že vznikl tím, že záloha na důchodové pojištění za měsíc prosinec 2013 byla plně doplacena částkou ve výši 2 059 Kč z platby uhrazené až po vystavení „Inventury pohledávek dne 24. 2. 2014“ ve výši 7 200 Kč. Podle ust. § 22a odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb. musel být nejdříve uhrazen nejstarší nedoplatek pojistného na důchodové pojištění.

K výpisu měsíčních základů pro pojistné na nemocenské pojištění, přiloženého k inventuře pohledávek k 24. 1. 2014, žalovaný uvedl, že je zde pro osobu samostatně výdělečně činnou uvedeno v části první upozornění na porovnání částky v řádku „určený MZ“ a částky uvedené v příloze inventuře pohledávek v řádku tabulky „určený MVZ“ s částkou uvedenou v řádku tabulky „minimální MVZ“ v přiložené inventuře pohledávek. Dále bylo uvedeno, že v případě, že alespoň v jednom kalendářním měsíci jsou oba určené měsíční základy vyšší, než částka minimálního MVZ v tomto měsíci uvedená v inventuře pohledávek, aplikuje se při stanovení ročního vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. Tzn., že minimální roční vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění činí nejméně úhrn určených měsíčních vyměřovacích základů pro pojistné na důchodové pojištění, tedy nejméně částku uvedenou v inventuře pohledávek v kolonce „součet určených MVZ“. V inventuře pohledávek k 24. 1. 2014 je uveden celkový určený MVZ ve výši 290 981 Kč, přesto žalobce takovou výši neakceptoval a do přehledu o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 2013 do řádku 34 uvedl nulu a do řádku 36 „určený vyměřovací základ“ uvedl částku 172 291 Kč (50 % z daňového základu).

Dále žalovaný k námitce nesprávného posouzení věci souhrnně konstatoval, že prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu s právním předpisem a ve svém rozhodnutí, byť poměrně stručně, uvedl zákonné důvody, které ho vedly k výslednému rozhodnutí. Z rozhodnutí je zřejmé, že podkladem pro jeho vydání byl přehled o příjmech a výdajích podaný žalobcem. K námitce opomenutí důkazů navržených žalobcem žalovaný konstatoval, že prvoinstanční orgán se v rozhodnutí vypořádal s navrženým důkazem „přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2003“. S ostatními navrženými důkazy uvedenými ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení se tento orgán ve svém rozhodnutí nevypořádal, tento nedostatek byl napraven odvolacím orgánem. Žalovaný konstatoval, že navržené důkazy neměly vliv na stanovení ročního vyměřovacího základu pro odvod pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013 a tím ani na výsledné rozhodnutí. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává žalovaný jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K námitce postupu prvoinstančního orgánu v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod žalovaný konstatoval, že daný orgán postupoval v mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví.

V souladu se zákonem postupoval rovněž při nakládání s přeplatkem na pojistném ve výši 2 Kč.

V podané žalobě žalobce konstatoval, že napadeným rozhodnutím byl přímo zkrácen na svých právech a to zejména na svých procesních právech v důsledku vadného procesního postupu správních orgánů obou stupňů.

Vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán dle jeho názoru nesprávně interpretoval právní normu obsaženou v ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění do 31. 12. 2013. Dané ustanovení vyložil žalobce za použití jazykového, logického, systematického a především teleologického výkladu tak, že v případě zaplacení pojistného na nemocenské pojištění z měsíčního základu vyššího, než kolik činí nejnižší měsíční vyměřovací základ na tento měsíc stanovený dle § 14 tohoto zákona se k části měsíčního vyměřovacího základu navýšeného oproti nejnižšímu měsíčnímu základu nepřihlíží a relevantní je tak toliko nejnižší měsíční vyměřovací základ. Pokud správní orgán argumentoval tak, že důsledkem vyšší platby zálohy pojistného na nemocenské a důchodové pojištění za měsíc únor 2013 je vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013 stanoven jako úhrn měsíčních vyměřovacích základů určených podle § 14 odst. 2 věty první uvedeného zákona ve výši 290 969 Kč, pak tento závěr správního orgánu zjevně odporuje smyslu citovaných norem. Vzhledem k tomu, že § 5b odst. 3 uvedený právní úpravu je vyložen v rozporu se zákonem, výsledkem je chybné zjištění vyměřovacího základu za rok 2013. Je tak dle žalobce konečná výše pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti u osoby samostatně výdělečně činné určována teprve po zúčtování pojistného v následujícím kalendářním roce, které je prováděno na základě předloženého přehledu o příjmech a výdajích. Teprve na základě tohoto přehledu je posuzováno, vyskytuje-li se u dané osoby přeplatek, či zda je naopak nutno požadovat doplatek na pojistném. Žalobce tvrdil, že postup správního orgánu byl nezákonný proto, že při stanovení výpočtu pojistného za rok 2013 vůbec nezohlednil reálné ekonomické výsledky zjištěné z přehledu o příjmech a výdajích za rok 2013, ale zcela absurdně určil výši pojistného pouze dle průběžně placených měsíčních záloh na důchodové a nemocenské pojištění. Postup správních orgánů považoval za závadný zejména proto, že vyúčtování pojistného za rok 2013 proběhlo v podstatě ve vakuu a bez reálné vazby na výsledky hospodaření poplatníka v roce 2013. Pro úplnost dodal, že odkazovaná norma byla účinná pouze do 31. 12. 2013 a zálohy na nemocenské pojistné byly placeny, jen 6 měsíců v předchozím kalendářním roce.

Žalobce dále uvedl, že prvoinstanční orgán na několika místech došel ke skutkovým zjištěním, aniž současně srozumitelně vysvětlil, jakým způsobem k tvrzeným údajům došel. Příkladem je zejména tvrzená výše vyměřovacího základu za rok 2013 v částce 290 969 Kč a výše důchodového pojistného za rok 2013 v částce 84 963 Kč. Vzhledem k tomu, že s odkazem na podaný přehled o příjmech a výdajích za rok 2013 vycházel žalobce z dramaticky jiných údajů, nemůže tento postup obstát a činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobce vyslovil přesvědčení, že zákonný postup žalovaného měl být jen a pouze takový, že měl napadené rozhodnutí pro tyto vady zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení. Považoval za neakceptovatelné, aby

žalovaný odstranil vady právě tímto způsobem, tedy doplněním odůvodnění rozhodnutí, aniž tyto nedostatky odstranil přímo prvoinstanční orgán.

Žalobce upozornil, že v řízení byly opomenuty důkazy, a proto navrhl, aby správní orgán provedl tři konkrétní listinné důkazy identifikované v jeho podání ze dne 6. 4. 2013. Trval přitom na své odvolací námitce, že opomenutím uvedených důkazů se správní orgán dopustil porušení procesních práv a tím zatížil své rozhodnutí vážnou procesní vadou, která činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a navíc byl přesvědčen o tom, že žalovaný tuto procesní vadu nezhojil.

Žalobce trval na odvolací námitce, že napadené rozhodnutí nevyhovuje zásadám ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které se týká požadavků kladených na správní rozhodnutí. Dle jeho názoru zejména chybí shrnutí podkladů pro jeho vydání, absentují srozumitelné úvahy, jimiž se správní orgán řídil a absentuje řádné a dostatečné vypořádání se s námitkami obsaženými v podání žalobce ze dne 6. 4. 2014, zejména s námitkou, že postup v dané věci se příčí zákonu a je v rozporu se zásadou pro výkon státní moci obsaženou v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán se dle názoru žalobce nevěnoval námitce, že mu bylo ústně sděleno stanovisko správního orgánu ze dne 24. 3. 2013 o tom, že přeplatek bude proti jeho vůli použit na důchodový účet pro rok 2013, když tento postup hodnotí žalobce jako postup contra legem a jako takový jej kvalifikuje jako postup nemající oporu v zákoně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při stanovení vyměřovacího základu za rok 2013 v případě žalobce bylo postupováno zcela v souladu s ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2013, z důvodu, že v měsíci únoru 2013, tedy v době, kdy bylo žalobce účasten nemocenského pojištění a vykonával samostatnou výdělečnou činnost, zaplatil pojistné na nemocenské pojištění z měsíčního základu vyššího, než kolik činil nejnižší měsíční vyměřovací základ pro placení záloh na pojistné. Postup prvoinstančního orgánu byl dle názoru žalovaného v souladu se zněním zákona a plně korespondoval se záměrem zákonodárce vyplývajícím z důvodové zprávy k návrhu zákona, který vyšel ve Sbírce zákonů pod číslem 364/2011 Sb. Dále konstatoval, že žalobce si navýšil měsíční základ pro placení pojistného na nemocenské pojištění na částku 24 522 Kč za únor 2013 (platbou ze dne 13. 3. 2013 ve výši 564 Kč), když zároveň na únor 2013 zaplatil zálohu na pojistné na důchodové pojištění ve výši 7 200 Kč a tím si určil vyšší měsíční vyměřovací základ (24 658 Kč), než jaký byl stanoven z přehledu za rok 2011 dle ust. § 14 odst. 2 věty druhé uvedeného zákona (20 332 Kč). Předpis pojistného z částky 20 332 Kč určené sazbou 29,2 % činil 5 937 Kč. Tím, že prvoinstanční orgán za této situace aplikoval ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., postupoval zcela v souladu se zákonem i se záměrem zákonodárce. Žalovaný dodal, že měsíční vyměřovací základ, k jehož zvýšení nad minimum by se nepřihlíželo (§ 5b odst. 3 část za středníkem a rovněž poslední odstavec výše uvedené citace), vycházel z platby zálohy na pojistné zaokrouhlené na celé stokoruny směrem nahoru, tedy z 6 000 Kč a činil 20 548 Kč. Záloha na pojistné na důchodové pojištění v důsledku navýšeného měsíčního základu zaokrouhlením by činila 6 000 Kč (uhrazeno bylo 7 200 Kč). Dále žalovaný konstatoval, že dle ust. § 5b odst. 4 dané právní úpravy nemohl být měsíční základ

nemocenského pojištění osoby samostatně výdělečně činné v období roku 2013 vyšší, než měsíční vyměřovací základ zálohy na pojistné, stanovený dle § 14 dané právní úpravy. Z uvedeného dovodil, že pokud by žalobce uhradil zálohu na pojistné na důchodové pojištění maximálně ve výši 6 000 Kč, úhradou platby na nemocenské pojištění ve výši 564 Kč by k navýšení měsíčního základu nedošlo. Žalovaný považoval rovněž za nepřiléhavou námitku, že uvedené ust. § 5b odst. 3 bylo účinné pouze do 31. 12. 2013, neboť podle přechodného ustanovení čl. XXXVII odst. 2 zákonného opatření Senátu číslo 344/2013 Sb. se pro stanovení vyměřovacího základu použije též ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu. K namítaným procesním vadám správního řízení žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí pouze podrobně zrekapituloval důsledek aplikace ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013. K námitce opomenutí důkazů navržených žalobcem žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí konstatuje, že se prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí vypořádal s navrženým důkazem „přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2003“. S ostatními navrženými důkazy uvedenými ve vyjádření k zahájení správního řízení se tento prvoinstanční orgán nevypořádal, což bylo napraveno žalovaným. Dále uvedl, že je skutečností, že zbývající navržené důkazy, tedy inventura pohledávek k 24. 1. 2014 a výpis měsíčních základů pro pojistné na nemocenské pojištění OSVČ za rok 2013 jsou dokumenty vystavené prvoinstančním orgánem. Oba doklady nemají charakter rozhodnutí, informují o předpisech plateb, uskutečněných platbách, případných pohledávkách a mají sloužit jako pomůcka osobě samostatně výdělečně činné při zpracování přehledu o příjmech výdajích za předcházející rok. Z textu prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že z těchto údajů, které byly známy žalobci z inventury pohledávek k 24. 1. 2014, které však nijak před zahájení správního řízení žalobce nenapadl, prvoinstanční orgán vycházel ve svém rozhodnutí o vrácení přeplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013, které bylo předmětem přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že prvoinstanční orgán pochybil, když ve svém rozhodnutí neuvedl, jakým způsobem se s některými navrženými důkazy vypořádal, avšak setrval i nadále na názoru, že tyto skutečnosti neměly vliv na stanovení ročního vyměřovacího základu pro odvod pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013 a tím i výsledné rozhodnutí. Žalobce přitom v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě neuvedl, v čem mají navržené důkazy podporovat jeho tvrzení. Žalovaný přitom odkázal na ust. § 89 správního řádu, z něhož vyplývá, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, se dle tohoto ustanovení nepřihlíží. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že rozhodnutí nevyhovuje požadavkům uvedeným v ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 28. 2. 2014 obdržel prvoinstanční správní orgán přehled o příjmech a výdajích za rok 2013. Žalobce v něm mimo jiné uvedl daňový základ ve výši 344 582 Kč, minimální a určený

vyměřovací základ pro odvod pojistného ve výši 172 291 Kč, pojistné na důchodové pojištění ve výši 50 309 Kč, úhrn zaplacených záloh ve výši 82 906 Kč a přeplatek na pojistném ve výši 32 597 Kč. V oddíle 6 v řádku 33 označil, že v roce 2013 ani v jednom kalendářním měsíci nestanovil vyšší měsíční základ pro pojistné a zároveň vyšší měsíční vyměřovací základ pro zálohu na důchodové pojištění, než činí jeho minimální měsíční vyměřovací základ pro zálohu na důchodové pojištění. Dále v řádku 34 uvedl úhrn měsíčních vyměřovacích základů pro zálohu na důchodové pojištění ve výši 0. Dne 10. 3. 2013 obdržel prvoinstanční orgán další řádný přehled o příjmech a výdajích za rok 2013 se shodnými údaji. Ze záznamu z telefonického hovoru ze dne 19. 3. 2014 pak vyplynulo, že přehled za rok 2013 byl zaslán opakovaně z důvodů, že žalobce žádá o vrácení přeplatku na pojistném za rok 2013. Prvostupňový orgán postupoval při vyúčtování záloh na pojistné za rok 2013 dle ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2013, z důvodů, že v měsíci únoru 2013, tedy v době, kdy byl žalobce účasten nemocenského pojištění a vykonával hlavní samostatnou výdělečnou činnost, zaplatil pojistné na nemocenské pojištění z měsíčního základu vyššího, než kolik činil nejnižší měsíční vyměřovací základ pro placení záloh na pojistné.

V dané skutkové okolnosti hodnotil krajský soud z pohledu ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění do 31. 12. 2013. Vyplývá z něho, že „vyměřovací základ, popřípadě dílčím měřila cifra práce hlavní samostatné výdělečné činnosti osoby samostatně výdělečné činné pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, která byla aspoň po část kalendářního roku účastna nemocenského pojištění a zaplatila alespoň za 1 kalendářní měsíc tohoto roku pojistné na nemocenské pojištění z měsíčního základu vyššího, než kolik činí nejnižší měsíční vyměřovací základ za tento měsíc stanovený podle § 14 odst. 2 věty druhé, § 14 odst. 5 nebo § 14 odst. 6 věty první, činí za období, v němž byla vykonávána hlavní samostatná výdělečná činnost, nejméně úhrn měsíčních vyměřovacích základů určených podle § 14 odst. 2 věty první za období, v němž byla vykonávána hlavní samostatná výdělečná činnost; k části určeného měsíčního vyměřovacího základu, který je vyšší než tento nejnižší měsíční vyměřovací základ jen v důsledku platby zálohy na pojistné zaokrouhlené až do výše celé stokoruny směrem nahoru, se přitom nepřihlíží.“ K aplikaci tohoto ustanovení přistoupil v návaznosti na zákonné opatření Senátu č. 344/2013 Sb., z jehož přechodného ustanovení čl. XXXVII odst. 2 vyplývá, že „se pro stanovení vyměřovacího základu použije též ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.“

Krajský soud dospěl ve shodě s názorem žalovaného k závěru, že v souladu s ust. § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 589/1992 Sb. měl žalobce až do měsíce předcházejícího měsíci podání přehledu za rok 2012, tedy včetně února 2013, platit zálohy na pojistné z měsíčního vyměřovacího základu 20 332 Kč stanoveného z údajů vykázaných v přehledu o příjmech a výdajích za rok 2011. Žalobce si však navýšil měsíční základ pro placení pojistného na nemocenské pojištění na částku 24 522 Kč za únor 2013 a tím si určil vyšší měsíční vyměřovací základ, než jaký byl stanoven z přehledu za rok 2011 dle ust. § 14 odst. 2 věty druhé zákona číslo 589/1992 Sb. Prvoinstanční správní orgán tedy v souladu se zákonem aplikoval na daný případ ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. a vyměřovací základ stanovil jako úhrn měsíčních vyměřovacích základů určených podle § 14 odst. 2 věty první za období, v němž byla vykonávána hlavní samostatná výdělečná činnost.

Na daný případ nelze aplikovat závěr ust. § 5b odst. 3 uvedeného zákona v jeho závěrečné části konstatované za středníkem, v níž je uvedeno, že *„k části určeného měsíčního vyměřovacího základu, který je vyšší než tento nejnižší měsíční vyměřovací základ jen v důsledku platby zálohy na pojistné zaokrouhlené až do výše celé stokoruny směrem nahoru, se přitom nepřihlíží.“* Ze skutkových okolností projednávané věci je totiž zřejmé, že maximální měsíční vyměřovací základ stanovený z přehledu za rok 2011 činil dle ust. § 14 odst. 2 věty druhé uvedeného zákona částku 20 332 Kč, takže předpis pojistného z této částky činil 5 937 Kč. Měsíční vyměřovací základ, k jehož zvýšení na minimum by se nepřihlíželo, by totiž v dané věci vycházel pouze z platby zálohy na pojistné ve výši 5 937 Kč zaokrouhlené na celé stokoruny směrem nahoru, tedy z částky 6 000 Kč a činil by tedy částku 20 548 Kč. Žalobce však v posuzovaném případě zaplatil zálohu na pojistné na důchodové pojištění ve výši 7 200 Kč, čímž si určil vyšší měsíční vyměřovací základ (24 658 Kč), než jaký byl stanoven z přehledu za rok 2011 (20 332 Kč) dle ust. § 14 odst. 2 věty druhé uvedeného zákona. Na tento případ se tedy výjimka uvedená v daném ustanovení za středníkem nevztahuje.

Krajský soud tak nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž byl žalobce zkrácen na svých právech v důsledku nesprávného právního posouzení věci na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Výklad a následná aplikace ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., zejména jeho závěrečné části za středníkem, byla totiž žalovaným provedena v souladu s výkladovými pravidly. Pokud žalobce poukazuje na závěrečnou část ust. § 5b odst. 3 dané právní úpravy a z ní dovozuje, že *„se k části měsíčního vyměřovacího základu navýšeného oproti nejnižšímu měsíčnímu základu nepřihlíží a relevantní je tak toliko nejnižší měsíční vyměřovací základ“*, pak krajský soud ve shodě s názorem žalovaného poukazuje na skutečnost, že se dané ustanovení vztahuje pouze na případy zaokrouhlování plateb záloh na pojistné a to na celé stokoruny směrem nahoru. Taková situace však v projednávané věci, jak plyne ze shora uvedeného, nenastala, danou výjimku tedy nebylo možno aplikovat.

Žalobce dále poukazoval na nedostatky v postupu prvoinstančního orgánu týkající se skutkových zjištění. Považoval přitom za neakceptovatelné, aby žalovaný odstranění vad provedl pouhým doplněním svého rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně konstatoval, že prvoinstanční správní orgán postupoval při vydání svého rozhodnutí v souladu s platnými zákony a ve svém rozhodnutí, *„byť poměrně stručně, avšak jednoznačně a srozumitelně uvedl zákonné důvody, které jej vedly k výslednému rozhodnutí. Z rozhodnutí je zřejmé, že podkladem pro vydání rozhodnutí byl přehled o příjmech a výdajích podaný K. Odvolací orgán pro ujasnění věci výše podrobně rozvedl důsledek aplikace ust. § 5b odst. 3 zákona 589/1992 Sb., ve znění do 31. 12. 2013“*. Ze závěrů žalovaného je tedy zřejmé, že se plně ztotožnil s názory prvoinstančního správního orgánu vyjádřenými v jeho rozhodnutí a jeho závěry a výklady pouze podrobněji rozvedl. Žalovaný, stejně jako prvoinstanční správní orgán, vycházel z vyměřovacího základu ve výši 290 969 Kč a pojistného v částce 84 963 Kč. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí pouze důsledky aplikace ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. podrobně odůvodnil a uvedl, že *„nelze při stanovení vyměřovacího základu pro placení pojistného na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti vycházet z dosaženého daňového základu uvedeného*

v podaném přehledu o příjmech a výdajích za rok 2013, ale nejméně z úhrnu měsíčních vyměřovacích základů uhrazených záloh na pojistné, které byly určeny platbami. Mimo další informace byl pro potřeby vyplnění údajů do přehledu za rok 2013 uveden úhrn určených měsíčních vyměřovacích základů za leden 2013 až prosinec 2013 ve stejné výši 290 969 Kč, uvedený již v inventuře pohledávek ke dni 24. 1. 2014.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný pouze podrobněji odůvodnil postup prvoinstančního orgánu, s nímž se plně ztotožnil.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, dle níž v řízení byly opomenuty žalobcem navrhované tři listinné důkazy konkrétně identifikované v jeho podání ze dne 6. 4. 2013. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce označoval ve shora uvedeném podání za důkazy: 1/přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2013, 2/ inventuru pohledávek k 24. 1. 2014, 3/ výpis měsíčních základů pro pojistné na nemocenské pojištění OSVČ za rok 2013. Tyto důkazy, jak krajský soud ověřil, byly obsahem správního spisu předloženého soudu žalovaným. Jak vyplývá ze shora uvedeného hodnocení žalovaného obsaženého v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto důkazy byly prvoinstančním správním orgánem a následně žalovaným vzaty v úvahu jako součást důkazního řízení, navzdory tomu, že výsledný výpočet vyměřovacího základu vycházel v souladu s ust. § 5b odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. z úhrnu měsíčních vyměřovacích základů určených podle § 14 odst. 2 věty první uvedené právní úpravy. Nelze rovněž přehlédnout, že se žalobce v podané žalobě blíže nevyjádřil, co by dle jeho názoru měly navrhované důkazy prokázat.

Ve vazbě na shora uvedené nemohl krajský soud přisvědčit názoru žalobce, že napadené rozhodnutí nevyhovuje zásadám ust. § 68 dst. 3 správního řádu. Krajský soud považuje za nepochybné, jak ostatně vyplývá z jeho předcházejícího hodnocení, že žalovaný řádně uvedl v napadeném rozhodnutí důvody výroku, jakož i podklady pro jeho vydání. Žalovaný rovněž přesvědčivě přednesl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů. Krajský soud se s názory žalovaného ztotožňuje a plně na ně odkazuje. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil i k postupu při nakládání s přeplatkem na pojistném ve výši 2 Kč, který je stanoven přímo zákonem. Pokud byl o způsobu nakládání s přeplatkem žalobce informován telefonicky prvoinstančním správním orgánem, nelze takovému postupu nic vytknout.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. srpna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu